

ѣ да ся отрѣжи за 1000 рубли? — Боже съхрани! не ѣ давамъ ни за десять хиллады, рекалъ ученикъ-тъ. А за колко бы си далъ свѣтли-тъ очи, съ които гледашь Божій свѣтъ, острый-тъ слухъ и твърди-тъ си крака? Мысля, чи нещешъ ги да и за цѣло царство. — Наистена не ги давамъ, рече ученикъ-тъ. А защо ся оплаквашъ отъ бѣдность, когато владѣешь такъво богатство?

ЗАГАТКА.

ж) Отъ самъ брѣгъ и отъ татъкъ брѣгъ, у средѣ-тъ бѣлъ снѣгъ.

ПЪСЪНЬ.

Прочулъ ми ся е Данъ войвода
Много държи държавище,
По се поле чести села,
По край Дунавъ се полянки.
Дѣ го зачу Самодива,
Та осѣдла врана коня;
Осѣдла го обѣзда го,
Обѣзда го съ златы юзды,
Чи отиде у Дановы
У Дановы равны двори;
Чи почука и похлопа;
Чи излѣзе Данъ войвода:
Въ рѣжъ държи злато столче,
Чи го тури на средь двори.
Отговаря Данъ войвода;
Ой та тебе Самодиво,
Самодиво, само юдо!
Я отсѣдни врана коня,
Я отсѣдни, та присѣдни,
Та присѣдни на туй столче:
Да тя пытамъ, що тя носи,
Що тя носи посередь ноши.
Отговаря Самодива,